

LBRIS

We know
books

DAN TOMOZEI

DIPLOMAȚIA PANDA

Prefețe de

Ambasador VIOREL ISTICIOAIA-BUDURA

WU MIN, Șeful Secției de limba română, Radio China Internațional

EMIL DAVID, Doctor în economie

Lucrare tipărită cu sprijinul financiar al Radio China Internațional

CORINT
BOOKS

CUPRINS

Cuvânt-înainte – Viorel Isticioaia-Budura	5
Evoluția unui jurnalist român în China – Wu Min.	9
Dan Tomozei – între modele și antimodele – Emil David.	11
Cuvântul autorului	14

ROMÂNIA

Președintele jucător sfidează China	19
România – Republica Moldova, marile absente din media de limbă română.	21
România pierde relația de prietenie cu China	23
România caută prietenia Chinei	24
Decizia politică de la București, vitală pentru colaborarea cu China . . .	26
Zece zile în România, după zece luni în China (I)	28
Zece zile în România, după zece luni în China (II)	30
Zece zile în România, după zece luni în China (III)	31
Zece zile în România, după zece luni în China (IV)	34
Zece zile în România, după zece luni în China (V)	36
Zece zile în România, după zece luni în China (VI)	39
România trebuie să trateze responsabil relația neguvernamentală cu China	41
Bună dimineața, domnule Teodor Baconschi! Este o zi bună să le cereți scuze românilor	42
Dialogul economic româno-chinez rămâne în zona discuțiilor	44

Pragmatismul și eficiența, marile absente în relația României cu China (I)	46
Pragmatismul și eficiența, marile absente în relația României cu China (II)	48
„Inacceptabila” Românie din bătălia politică germană	49
Republica Șantajabilă România	52
Reding, noua baroneasă a României	53
TVR Cultural, un bastion căzut	55
Americanii vin mereu prea târziu!	56
Sentimentul neputinței legale.	58
România, lumină obligatoriu din Vest!	60
După o vreme, acasă... (I)	62
După o vreme, acasă... (II)	64
După o vreme, acasă... (III)	66
Avem dreptul la Radu Gyr, la „Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!”	68
Ce vrei să fii, toată... moartea?	69
Cine motivează carențele universitarilor?	71
Curajul de a spune: GATA!	73
Când nimeni nu te mai crede	74
Indiferența ca înaltă trădare	76
Cu cine și ce comunică România?	78
Ambasada SUA și libertatea alternativă	79
Uniunea Europeană, un proiect șantajabil?	81
Pasiunea antisovietică și problemele europene	84
Apărați dreptul tinerilor români la onoare	85
Suficiența unor elite intelectuale românești	87
Euroatlantismul și succesul previzibil al șantajului românesc	88
Și totuși, care este direcția României în relația cu China? (I)	90
Și totuși, care este direcția României în relația cu China? (II)	93
Ce a mai rămas din Ziua Europei?	95
„Rapsodia Română” a răsunat în Oriental Art Center din Shanghai	97
Unde mai găsec o bucată de lider?	98

Mihai Răzvan Ungureanu vs Remus Cernea	99
Roșia Montană este România, de la daci și până în viitorul nostru pe care unii îl vor distruși!	102
Manual de trădare profesională în presa liberă	103
Rușinea României se spală la Pungești!	105
Din China, despre haosul politic din România	106
China, marea absență din discursul președintelui Traian Băsescu	108
România vs China – Justiția, o chestiune de încredere politică	110
Când istoria se confundă cu memoria personală și pasiunile prooccidentale	114
Ucraina, vechea tragedie a trădării Occidentului	116
Să îndrăznim să privim Rusia și Turcia cu detașare	117
Americanismul indecent și fobia președintelui României la adresa Chinei.	119
Un viitor zid în fața Rusiei și Chinei, atacând corupția din fostele țări comuniste	122
Când se va discuta despre Proiectul România?	126
<i>Interviu cu Luo Ming – Volum dedicat E.S. Ambasador Romulus Budura</i>	129
România–China, relațiile economice, proiectele comune și perspectivele de cooperare	135
Războiul răcanilor înfometăți din presa est-europeană	141
Scriitori români remarcați în presa chineză	143
Palestina, tragedie americană în spatele cortinei ruse	146
Îngerii MADRIGAL au concertat la Beijing	149
Educați să mușcăm delirant din fantome	150
O poveste a prieteniei chino-române a plecat spre Eternitate	151
China poate fi o soluție pentru schimbarea vitezei în România.	152
Ministrul Ion Dicu și-a încheiat misiunea în China.	155
România continuă să fie un brand în uriașa piață chineză (I)	156
România continuă să fie un brand în uriașa piață chineză (II).	159
România continuă să fie un brand în uriașa piață chineză (III)	161

Cu cine vorbește doamna Victoria Nuland?	165
Iohannis propune continuarea politicii externe de izolare?	169
Trebuie să susținem o mai bună cunoaștere reciprocă a realităților din România și China	171

CHINA

Succesul comunist chinez și soluțiile capitaliste	175
Beijingul, interesat de schimbarea guvernului de la București	177
China urmărește noul guvern și sectorul energetic românesc	179
China știe de suspendarea președintelui Băsescu	180
Literatura românească, premiată în China	181
China, între reforma politică și cea economică	182
„Nicio cale veche, nu modelele străine”	184
China a început transferul de putere. Xi Jinping și Li Keqiang, aleși în CC al PC Chinez	185
Xi Jinping, noul secretar general al PC Chinez	186
China a intrat în Anul Șarpelui	188
850.000 de militari chinezi, gata să apere integritatea și interesele Chinei	189
Despre visul chinezesc, o lecție venită din spațiu	191
În ciuda acuzațiilor reciproce, SUA și China își redefinesc legăturile	193
China – O societate energică, cu o structură socială răsturnată	194
Reformarea economică a Chinei, resetarea funcției statului	197
China recunoaște rolul „decisiv” al pieței în economie	199
China – ECE și reacțiile emoționale europene (I)	200
China – ECE și reacțiile emoționale europene (II)	202
China – ECE și reacțiile emoționale europene (III)	206
Prioritățile diplomatice ale Chinei în 2014	211
Creșterea economiei chineze vizează patru dimensiuni	212
China urmărește consolidarea brandurilor locale	214
Investitorii chinezi sunt interesați să dezvolte afaceri în România	215
China – Reformele de piață intră într-o nouă eră	217

China – SUA, acuze reciproce pe marginea drepturilor omului	220
China mizează pe Rusia în evenimentele din Ucraina	221
China crește bugetul pentru apărare cu 12,2%	223
Provocările Chinei în 2014	224
China respinge și referendumul din Crimeea, și sancțiunile SUA-UE împotriva Rusiei	226
Carta politică a Chinei privind relațiile cu Uniunea Europeană	228
Visul chinezesc pune accent mai mult pe relațiile dintre individ și țară	229
China – Africa, proiecția noului val în relațiile politico-economice globale	231
China propune o nouă arhitectură de cooperare regională și de securitate în Asia	233
Antiterorismul, platforma Chinei pentru „Secolul asiatic”	235
Interesele Europei Centrale și de Est în parteneriatul cu China.	237
Relațiile chino-americane nu trebuie să genereze teamă.	239
Reconsiderarea unui lider chinez: Moștenirea lui Deng Xiaoping	241
Limba română – 46 de ani la Radio China Internațional.	242
Noul mod de gândire în diplomația Chinei	244
Ipocrizia SUA ca poliție a drepturilor omului	246

REPUBLICA MOLDOVA

China – Republica Moldova, un parteneriat economic pentru stabilitate	251
În Republica Moldova, democrația este atacată de proeuropeni!?!	253
R.P. Chineză – Republica Moldova, 20 de ani de relații diplomatice	254
Presa din Republica Moldova, transformată în agent de propagandă	257
Germania, prietenul sincer al Republicii Moldova	259
Cât costă Republica Moldova?	261
O vizită pe malul celălalt	263
Iartă-ne, Grigore!	265
Premierul Vlad Filat, la ruleta rusească	266

Doi pași înapoi, pentru viitorul Republicii Moldova	268
Republica Moldova. Punct și de la capăt!	270
Basarabeni mai cred în „mesia” Băsescu	271
Aniversarea de peste Prut	274
Când cantitatea vinului ajunge la mintea politicianului	276
Chișinăul nu mai acceptă jocul murdar al Bucureștiului	279
Republica Moldova, între iluzii și concerte europene	282
Uniunea Economică Eurasiatică, blocul energetic al planetei	284
Revoluția alegerilor virtuale, noul test în Europa de Est	287
Moldovenii au confirmat mai multă minte decât românii	290
Lecția despre Unire și curaj, în vremuri interzise: Sofia Vicoveanca!...	293

PREȘEDINTELE JUCĂTOR SFIDEAZĂ CHINA

În timp ce marile puteri europene caută să intre în grațiile celui mai dinamic actor mondial al ultimilor ani, am numit aici China, România, prin vocea președintelui Traian Băsescu, demonstrează încă o dată că la nivel diplomatic nu știe nici măcar să tacă inteligent, dacă tot nu are nimic mai bun de făcut. Guvernul de la Beijing, grație relațiilor diplomatice de peste 60 de ani și a cooperării economice din anii '70-'80, continuă să considere România un partener privilegiat. Însă toleranța și îngăduința tradițională chineză nu asumă derapaje total lipsite de diplomație, venite de la cel mai înalt nivel în stat.

În fond, împotriva cui și-a îndreptat președintele Băsescu remarca tendențioasă prezentată ministrilor români care nu ar trebui să cadă „în plasa unei povești de genul să luăm niște bani din China”? Cât și mai ales ce informații deține președintele de este atât de levitant cu privire la relația diplomatico-economică dintre România și China? Cu certitudine că informările pe care președintele Băsescu le primește la Cotroceni evită să vorbească de miile de kilometri de autostradă construite în China în ultimii cinci ani, de miile de kilometri de linie ferată de mare viteză, fără să mai spun de faptul că, deși reclamă că este o țară în curs de dezvoltare, cu mari probleme economice și sociale, China are o rezervă valutară de peste 2,5 trilioane USD și investește alte câteva zeci de miliarde în întreaga lume. Toate aceste date, succinte, fac din Beijing capitala mondială a marilor decizii strategice, chiar dacă SUA se străduiesc să rămână importante în zona Asiei prin forța militară, grație tensiunilor din peninsula coreeană.

Strâns legat de incapacitatea de a produce soluții reale pentru ieșirea României din criza economică, președintele nu contenește să fie glumeț, să fie ironic. O atitudine care seamănă cu ipostaza vulpii pentru care strugurii sunt acri. Iar cum China nu găsește motive să bată la ușa României, președintele Băsescu se

zgâiește la Himalaya din postura unui bichon isterizat de faptul că nimeni nu-l mai bagă în seamă. Izolarea și antipatia față de România, generate și de lipsa de tact diplomatic a președintelui Băsescu, riscă să depășească granițele Europei, devenind o emblemă cunoscută până în Extremul Orient. O izolare evidentă fie și numai lecturând presa asiatică, unde doar grație echipelor de fotbal înscrise în Liga Campionilor descoperi mențiuni despre România.

În fond, ce a ironizat președintele României în ședința Guvernului de la București? Faptul că puterile UE au acceptat în 2010 investiții chineze pentru dezvoltarea gigantului aeronautic Airbus și în domeniul nuclear (Franța) sau contracte de 5 miliarde USD vizând domeniile energiei, auto și aeroportuar pe segmentul cargo (Germania). Cu toate acestea, pentru Traian Băsescu, China nu prezintă interes. La fel cum, lipsit de importanță este faptul că, în turneul întreprins de președintele Hu Jintao, în noiembrie trecut, în Europa, China a dezvoltat proiecte de alte 5 miliarde USD în Grecia, a semnat finanțarea unei autostrăzi în Polonia, apoi un uriaș proiect industrial cu 8.000 de locuri de muncă în Irlanda, iar un alt contract de un miliard USD a fost semnat cu Italia pentru construcția unui terminal cargo pe aeroportul din Roma. Intențiile declarate ale Chinei pe relația cu Europa se ridică la peste 100 de miliarde USD în următorii patru ani, în prezent fiind de aproximativ 40 de miliarde USD. La toate acestea se adaugă contractele semnate cu parteneri din Turcia, Macedonia, Marea Britanie, Portugalia, Ungaria și de dată recentă cu Spania (5,5 miliarde USD).

În evoluția firească a politicii externe românești, prostia și orgoliul au făcut ca România să nu fie prezentă la timp și efectiv pe lista niciunui mare eveniment geopolitic strategic. Marginalizată până și în clubul UE27, la nivel de politică de stat, România se vede din afara țării ca un bolnav incapabil să răspundă fie și numai la stimulii de autoconservare a relațiilor de prietenie politice, atâtea câte au mai rămas. Dar, în izolarea tot mai accentuată la care supune țara, președintele Traian Băsescu este generos, asumându-și responsabilitatea politică a întârzierii accesului României în spațiul Schengen. Această asumare este echivalentă cu impactul explorărilor selenare chineze din ultimele luni asupra țaranului român, tot mai dezinteresat să facă față globalizării. Adică zero! Și în timp ce China se pregătește să aselenizeze în 2014, România apreciază la nivel oficial că FMI este unica soluție.

ROMÂNIA – REPUBLICA MOLDOVA, MARILE ABSENTE DIN MEDIA DE LIMBĂ ROMÂNĂ

Constat cu surprindere că atât presa de la București cât și cea de la Chișinău evită să comenteze vizita oficială pe care președintele interimar al Republicii Moldova, Marian Lupu, a făcut-o, la sfârșitul săptămânii trecute, în România. „Orbită” de algerile locale interne (în Republica Moldova) și bătăliile seci dintre putere – opoziție – moguli (în România), mass-media din țările de limbă română s-a rezumat doar la a transmite știri despre eveniment sau de a „executa”, frugal, subțiri conexiuni fie spre Uniunea Europeană, fie spre Moscova. În fond, dincolo de suportul evident pe care președintele Traian Băsescu l-a acordat Republica Moldova, care a fost scopul acestei vizite, pentru că durata o știe toată lumea? Cert este că niciunul dintre analiștii-comentatori de pe cele două maluri ale Prutului nu a găsit de cuviință să dezbată public evenimentul.

Vizita în România, programată înaintea alegerilor locale de la 5 iunie din Republica Moldova, poate fi citită și ca un nou sprijin pe care președintele Băsescu îl dă proeuropeanilor de la stânga Prutului. Republica Moldova se află în fața unui test electoral extrem de important, care va confirma voința electoratului basarabean de a se îndrepta spre Uniunea Europeană, sau, dimpotrivă, va înregistra dezamăgirea și oboseala în fața pașilor împiedicați și șovăitori făcuți de grupul partidelor care constituie Alianța pentru Integrare Europeană (AIE). Testul electoral va înclina balanța suficient de puternic încât să producă efecte și în ceea ce privește interimatul prezidențial care plasează mica republică pe prima poziție mondială. Cu aproape 700 de zile de interimat, Președinția moldoveană apoape că își confirmă inutilitatea, iar democrația devine o „adjacă”^{*} ratată din nepricepere. Orice comparație cu divergențele persistente în Belgia, comparații preferate de liderii moldoveni, nu face decât să confirme lipsa de maturitate a clasei politice de la Chișinău. În primul rând pentru că doar naivii pot compara democrația belgiană cu cea basarabeană, și doar cei scăldați în ridicol pot compara o monarhie cu o republică. Dar, oricum ar fi, alegerile din iunie pot constitui un argument al vizitei.

Discuțiile purtate la Președinție și Guvern au respectat un model unic. Președintele interimar Marian Lupu a mulțumit pentru sprijinul constant dat de

^{*} Adjacă – preparat culinar tradițional specific satelor basarabene, făcut din roșii, ardei iute și pătrunjel.

România Republicii Moldova, solicitând continuarea bunelor relații, fiind un bun „dătător de samă”. În mesajele sale, Lupu a prezentat un discurs de tip „proces-verbal”, tern, fără nuanțe, semn că cel puțin în cadrul dialogurilor tête-à-tête a... ascultat cuminte.

Președintele Traian Băsescu a tranșat sprijinul pentru AIE declarând: „ne dorim o alianță cât mai solidă”. Mai mult, președintele Băsescu a conturat, chiar și la nivel declarativ, sprijinul „pentru acordul de liberă circulație, acordul privind vizele, pentru acordul aprofundat privind crearea unui spațiu economic european, pentru începerea negocierilor în vederea unui acord de asociere” și colaborarea bilaterală „în sectorul energetic în mod deosebit, proiectele de cuplare, de interconectare a rețelelor noastre energetice și a rețelelor de transport gaze”. Subiecte grele, de maxim interes pentru cele două țări, însă trecute cu vederea din motive subțiri, prezentate anterior. Cel puțin pentru liderii AIE, cele declarate de președintele Băsescu pot fi oricând argument de campanie electorală. Însă bătălia politică de la Chișinău se duce cu argumente de tip „mogul”, copiind fidel stilul păgubos dâmbovițean. Nu poate fi scăpat din vedere mesajul tipic pentru președintele român, care a ținut să punteze ca între băieți: „Aveți grijă ce faceți cu banii noștri!” În mod firesc, a fost declarația care a făcut cea mai bună audiență media, atât în România, cât și în Republica Moldova. Nu e nimic de comentat câtă vreme diplomația și eleganța nu par să-i caracterizeze pe niciunul dintre cei doi amfitrioni ai vizitei oficiale.

De partea cealaltă, președintele interimar al Republicii Moldova, Marian Lupu, a înțeles să exploateze vizita în România, evident, în scop electoral, în beneficiu propriu. Am rămas surprins să văd pe site-ul Președinției de la Chișinău că președintele de la București este citat cu titlu de comunicat oficial. „Președintele interimar al Republicii Moldova, Marian Lupu, aflat într-o vizită de două zile la București, a discutat cu șeful statului român, Traian Băsescu, și subiectul crizei politice din Republica Moldova. Cei doi președinți au afirmat că prelungirea actualii crize politice nu face bine Republicii Moldova, nici pe plan intern, nici pe plan extern.” Al doilea comunicat oficial al Președinției moldovene, mai apropiat de misiunea vizitei și rolul președintelui, a abordat relațiile bilaterale și „parcursul european comun” al celor două state.

Fără îndoială, vizita de stat a președintelui interimar Marian Lupu, care deține și funcția de președinte al Parlamentului de la Chișinău, a avut un rol de poziționare internă a forțelor politice de dincolo de Prut. Marian Lupu este un mesager pentru întreaga componentă AIE, însă, grație funcției ocupate, un favorizat al sorții. Dacă va mai fi la fel după 5 iunie, rămâne de văzut. Cert este

că la configurația Republicii Moldova, alegerile se decid în capitala Chișinău, unde locuiește jumătate din populația țării, unde este prezentă presa și unde candidații AIE se pare că au o mare problemă de comunicare. Dar, citând un expert al relațiilor moldo-române, Dan Dungaciu, în urma vizitei pe care președintele Traian Băsescu a făcut-o în 2010 la Chișinău, cel mai semnificativ element legat de vizită „este... tăcerea Moscovei”. Mutând aria de acțiune, fără îndoială, cel mai important eveniment al vizitei lui Marian Lupu la București este... dezinteresul presei pentru subiect.

4 mai 2011

ROMÂNIA PIERDE RELAȚIA DE PRIETENIE CU CHINA

După mai bine de 60 de ani de prietenie și apreciere reciprocă, România se înscrie pe traseul dizgrației în relația cu Republica Populară Chineză. Lipsa de respect manifestată prin declarații publice la cel mai înalt nivel al statului român, lipsa de consecvență, dar mai ales lipsa de interes față de continuarea relațiilor speciale cu China fac din România o țară de mâna a doua și în relația cu marele jucător asiatic și planetar.

Un gest de dată recentă al Chinei vine să confirme faptul că prietenia construită de Ceaușescu nu poate să fie o garanție la nesfârșit pentru România. În aceste condiții, România a fost eliminată din lista țărilor considerate prietene, iar solicitanții de viză de ședere de lungă durată în China sunt acum nevoiți să plătească o taxă. Gestul pare ne semnificativ, se vor grăbi să afirme necunoscătorii etichetelor și sensibilităților asiatice. Însă mediile diplomatice știu că acest gest „minor” marchează distanțarea, răcirea relațiilor economice, diplomatice și politice, dezinteresul Beijingului pentru România.

Chiar în aceste zile, președintele chinez Hu Jintao se află pentru a doua oară, în ultimele opt luni, în vizită în Europa, însă România nu a fost nici în 2010 și nu este nici acum inclusă în lista țărilor-țintă. Dacă Hu vizitează Kazahstanul, Rusia și Ucraina, premierul chinez, Wen Jiabao, tot în aceste zile, tot pentru a doua oară în ultimele opt luni, vizitează Ungaria, Marea Britanie și Germania. România este evitată constant, iar Bucureștiul nu pare să înțeleagă sub nicio formă importanța rolului și poziției Chinei la nivel mondial.

Am subliniat și cu alte ocazii că relația de prietenie dintre România și China este puternic afectată, în primul rând, de faptul că Bucureștiul nu găsește de

cuviință, de șapte luni, să trimită un ambasador la Beijing. La aceasta se adaugă incoerențele și gafele în domeniul economic, iar China nu mai pare dispusă să tolereze atitudinea României, o țară cu un deficit de reprezentare diplomatică la cel mai înalt nivel nu doar în China, ci și în Japonia și Coreea de Sud, ca să amintesc numai această parte a Asiei.

Revenind la relația directă dintre China și România, nu puține sunt momentele delicate în care angajații Ambasadei și consulatelor României din Beijing, Shanghai și Hong Kong sunt nevoiți să ridice din umeri la întrebările justificate ale oficialilor chinezi legate de atitudinea Bucureștiului față de Beijing. Diplomații și funcționarii români, în ciuda eforturilor depuse pentru păstrarea intactă a relațiilor bilaterale, nu pot suplini atitudinea aproape inconștientă a decidenților de la București. China funcționează într-un sistem de comunicare pe mesaje și declarații ferme, în timp ce România se manifestă fie prin mesaje care deranjează liderii de la Beijing, fie prin absența totală a acestora. În acest caz, *no news is good news* nu se aplică.

Trebuie sesizat și faptul că în timp ce România pierde tot mai mult teren în relația cu China, țările vecine României, cum este Ungaria, spre exemplu, iar de dată recentă chiar și Republica Moldova, reușesc să devină parteneri de primă importanță. În aceste condiții, semnele de întrebare la adresa Ministerului Afacerilor Externe de la București, a Președinției României cu privire la strategia politică externă nu rămân doar simple întrebări. Ele devin semne de îngrijorare pentru viitorul României care, prin gesturi și decizii inabile, consolidează izolarea la nivelul relațiilor internaționale. În acest context, nu poți să nu te întrebi o chestiune de ordin simplist. Cât de inteligent trebuie să fii pentru a nu înțelege că ai nevoie de o relație apropiată cu o țară devenită lider și salvator economic mondial, iar aici am numit China?

20 iunie 2011

ROMÂNIA CAUTĂ PRIETENIA CHINEI

După o perioadă de absență aproape totală a contactelor la cel mai înalt nivel, România face un pas important în menținerea bunelor relații cu Republica Populară Chineză, un stat care a făcut un principiu de bază în diplomație din eticheta „prieteni”.

După o serie de vizite ale reprezentanților politici și economici de la Beijing, derulate la București în prima parte a anului, prim-ministrul României, Emil Boc, va începe, joi, o vizită oficială în marele stat asiatic, unde urmează să participe la întâlniri politice, economice și sportive, la cel mai înalt nivel. O misiune deloc ușoară pentru echipa guvernamentală din care mai fac parte ministrul Economiei, Ion Ariton, ministrul Transporturilor, Anca Boagiu, și ministrul de Externe, Teodor Baconschi. Deloc ușoară și pentru că, numai în ultimul an, România a ratat momente importante de apropiere economică și politică cu China, motiv pentru care vizita are o greutate cu atât mai mare acum.

Contextul în care premierul român vizitează cea de a doua putere economică a lumii nu poate fi disociat de gesturile sau, dimpotrivă, de lipsa acestora în momente importante. Reamintesc faptul că România nu are un ambasador la Beijing de mai bine de opt luni, la fel cum, în această parte a Asiei, diplomații români de cel mai înalt rang lipsesc și în capitala Japoniei sau a Coreei de Sud. Iar din perspectivă economică, România, în ultimii ani, nu se poate compara cu țările vecine cum sunt Ungaria sau Ucraina, care au cultivat puternic relațiile cu China. Aceasta chiar dacă relațiile de afaceri dintre România și China s-au cifrat, în anul 2010, la 3,7 miliarde USD. Iată de ce misiunea economică, având în vedere componența guvernamentală care face deplasarea la Shenzhen și Beijing, este una cu atât mai importantă.

Până la acest moment se cunoaște că, în cele aproape cinci zile, premierul Emil Boc va participa la ceremonia oficială de deschidere a Campionatelor Mondiale Universitare 2011 de la Shenzhen, oraș situat în sudul Chinei, și la un forum economic de afaceri programat pentru data de 15 august, la Consiliul pentru Promovarea Schimburilor Internaționale din China, instituție echivalentă ca activitate cu Camera de Comerț a României. La rândul lor, miniștrii români vor avea discuții cu omologii chinezi, încercând, împreună cu delegația de oameni de afaceri, să convingă investitorii chinezi să vină în România. Dacă ținem cont că puternicul stat asiatic promovează orice relație, în principal, în baza semnalelor politice puternice, coerente și constante, capitole la care România a sensibilizat decidenții de la Beijing, înțelegem de ce calendarul vizitei este unul... în lucru. Tocmai de aceea, nici Bucureștiul, dar nici Beijingul nu au prezentat un program clar privitor la vizita pe care premierul Emil Boc o va face în China. Discuțiile legate de întâlnirile tête-à-tête rămân chestiuni care încă se negociază. Partea chineză, pe mesaj oficial, a informat prin intermediul lui Ma Zhaoxu, purtătorul de cuvânt al Ministerului chinez de Externe, doar cu privire la participarea premierului român la deschiderea festivităților Universiadei de la Shenzhen.

Vizita pe care o va face premierul Emil Boc în China, deși în cadrul unui eveniment de talie mondială, cum sunt jocurile universitare, poate să fie una istorică în măsura în care miniștrii și oamenii de afaceri români vor avea abilitatea de a convinge oficialii chinezi să revină la sentimentele de puternică prietenie, așa cum este consemnat în istoria recentă.

10 august 2011

DECIZIA POLITICĂ DE LA BUCUREȘTI, VITALĂ PENTRU COLABORAREA CU CHINA

România a făcut un prim pas spre normalizarea relațiilor bilaterale cu China, un pas care depășește nivelul declarațiilor protocolar-diplomatice. Vizita de cinci zile a premierului Emil Boc și a miniștrilor Economiei, Afacerilor Externe și Transporturilor în China, dincolo de rolul economic declarat, al rezultatelor care au șansele unui orizont de concretizare, rămâne în limitele unui eveniment care, la nivel oficial, de reprezentare, lasă de așteptat. În condițiile în care premierul român prezintă, în China, drept succese politice tăierile salariilor și pensiilor, pentru a salva mediul economic (!?!), ar fi interesant de știut care sunt efectele în țara care nu impozitează niciun venit până la suma de 500 USD, tocmai pentru a ajuta populația. Firește, la nivel de comunicare și mesaj, partea chineză a fost bombardată cu teze și teme locale românești, mesajele premierului fiind uneori ridicole, plictisitoare sau capabile să stârnească ilaritate chiar și traduse în complicata limbă chineză. Pentru mulți dintre cei interesați de mesajul oficial românesc, zona misterului a fost deschisă...

Chiar și așa, fără îndoială, vizita delegației guvernamentale române a fost primită cu o deosebită căldură de oficialii chinezi, într-un gest de recunoaștere și continuitate a relațiilor speciale pe care România le-a avut cu China. Disponibilitatea Chinei de a dezvolta proiecte investiționale majore în România a fost declarată atât de președintele Hu Jintao, vineri, la Shenzhen, înaintea deschiderii Jocurilor Mondiale Universitare 2011, cât și luni, la Beijing, de prim-ministrul Wen Jiabao. Acesta din urmă și premierul Emil Boc au convenit să consolideze și să extindă legăturile economice prin investiții de infrastructură. „Guvernul chinez își manifestă deschiderea cu privire la promovarea cooperării și finanțării proiectelor de infrastructură și cooperare tehnologică cu România”, a declarat Wen Jiabao, în timpul convorbirilor derulate la Sala Mare a Poporului din

China. De asemenea, guvernul chinez mai este dispus să încurajeze cooperarea în industria minieră, în agricultură și silvicultură.

Răspunsurile părții chineze vin la oferta pe care premierul Emil Boc a lansat-o în cadrul vizitei, atât în timpul Forumului de afaceri româno-chinez, desfășurat la Centrul pentru Promovarea Afacerilor Chinei, cât și în discuțiile oficiale. Oferta României pentru atragerea resurselor financiare chineze este deja una cunoscută: centura de Sud și cea de Nord a Bucureștiului, autostrada Sibiu-Pitești, parte a Coridorului IV Paneuropean, autostrada Ploiești-Buzău-Focșani, autostrada Târgu-Mureș – Iași – Ungheni, amenajarea râurilor Argeș și Dâmbovița pentru navigație. Totul în condițiile în care, potrivit premierului Boc, și România trebuie să poată găsi soluții de cooperare economico-financiară cu China câtă vreme alte țări europene au găsit. Pentru că, până acum, România „nu a fructificat suficient excelenta colaborare politică cu China. Dar acum ne trebuie pragmatism, iar primul țaraș important al relansării relației se bate aici, la Beijing”, a declarat Emil Boc.

Entuziast, premierul român a deschis o serie de ferestre de comunicare pe domeniul economic, însă prin ele nu trec decât posibilități, oportunități și bune intenții. Aceasta pentru că vizita în China nu a fost pregătită până la nivelul detaliilor contractuale, pe niciun domeniu. La categoria posibilităților lansate de Emil Boc se înscrie construcția unor tronsoane din autostrada Transilvania în parteneriat public-privat. Un alt posibil proiect vizează portul Constanța, care, în discursul pregătit premierului, a fost inclus în „noul Drum modern al Mătăsii”.

În mod firesc, premierul român a subliniat și oportunitatea de investiție în turism, pentru că „România are un relief care permite dezvoltarea tuturor tipurilor de turism, iar baza materială și geografică pe care o avem nu a fost fructificată suficient până în acest moment”. În paralel, premierul a declarat la finalul vizitei că, în ciuda celor două zile de weekend petrecute la Beijing, nu a apucat să vadă decât Piața Tian Anmen și asta din mersul mașinii... O declarație făcută în fața camerelor de filmat și a miniștrilor, care nu și-au putut stăpâni reacțiile de surprindere câtă vreme și ei știau că premierul a fost purtat la Templul Cerului, Palatul Imperială de Vară și la un restaurant tradițional chinezesc pentru a degusta tradiționala rață Pekin.

Cât privește deficitul de reprezentare a României în China, la nivel de ambasador, premierul a susținut că procedurile sunt în lucru, fapt confirmat ulterior de ministrul de Externe, Teodor Baconschi: „documentele sunt la Cotroceni”...

Din Beijing, România a primit și a transmis un semnal de revigorare a relațiilor cu China. Cum, dar mai ales când se vor concretiza acestea, rămâne

de văzut. Rezultatele economice înregistrate de cei 30 de oameni de afaceri care l-au însoțit pe premierul Boc, de asemenea, cu siguranță vor fi anunțate în cel mai scurt timp, ca o dovadă că cele două țări au deschis cu succes comunicarea economică. Oricum ar fi, este cert că marele și puternicul stat asiatic nu dispune de lejeritatea României, iar schimbările la nivel de leadership care se anunță la Beijing pot să aducă o turnură nefavorabilă țării noastre pe termen lung.

16 august 2011

ZECE ZILE ÎN ROMÂNIA, DUPĂ ZECE LUNI ÎN CHINA (I)

Beijing via Istanbul, cu aterizare la București, și ajung acasă după zece luni... Urmărind zilnic presa de la București, cunoscând realitatea românească, având și experiența vizitei guvernamentale conduse de premierul Emil Boc, am lăsat în camera de hotel din Beijing orice așteptare. Am făcut bine, pentru că România, în cele zece luni, a acumulat la nivel social atât de multă lehamite și dezinteres încât micile succese economice, derizorii, nu au cum să mai fie contorizate. Peticele de lucrări, dispersate într-un haos ce pare controlat la nivel național, nu pot satisface pretențiile unei societăți care a luat startul în mileniul înaltelor tehnologii. În aceste condiții, România, din nefericire, rămâne rurală, brutală și abrutizantă, fenomene greu de perceput din interior câtă vreme românii respiră aerul contaminat cu impostură, demență și absența reacției în fața răului. România pare un animal prins în miez de noapte, în mijlocul drumului, orbit de lumina farurilor, incapabil să se mai ferească de lovitura finală... mortală. Când va veni oare aceasta?

În cele zece zile petrecute în țară am căutat repere ale normalului, repere sociale, dar a fost cu neputință să le găsesc. De la Aeroportul „Henri Coandă” la drumul național, apoi călătoria până la Sibiu, totul părea mai prăfuit decât la plecare. Nu discut aici de lipsa de interes, de lipsa deciziei politice în fața responsabilizării publice. Este inadmisibil pentru o țară cu pretenții europene să tolereze imaginea rurală în plină Capitală, să accepte în mijloc de drum național lucrări începute la care nimeni nu mișcă o piatră, spre disperarea șoferilor care rămân încolonați kilometri întregi... Nu îmi propun să fac niciun fel de comparații România – China, deși ar fi multe de arătat și de învățat. Caut să desenez o imagine generală, evident critică, a unei țări pe care am părăsit-o considerând

să dezertez din profesia de jurnalist de opinie. Dar sentimentele de greu, de revoltă pentru mizeriile administrative întâlnite la tot pasul, mai multe și mai greu de acceptat după experiența unei capitale care aspiră la poziția de primă putere mondială, m-au copleșit. Nu îmi propun nici să ofer soluții. Cei care conduc România nu mai par de multă vreme că sunt interesați de români, de națiune, de România ca stat.

Am constatat, la mine acasă, cum statul proiectează acțiuni de decimare a populației, acțiuni pe care le prezintă cu titlu de glorie și succes politic. Cum altfel explică guvernarea absența medicamentelor vitale din farmacii? Ca să dau doar un singur exemplu, în paralel cu preocupările guvernărilor pentru modificarea legilor electorale, teritorial-administrative, constituționale, ca și cum asta ar face poporul mai sănătos, mai educat, mai curat.

Am fost surprins, după atâtea luni departe de țară, să urmăresc din nou posturile de știri, regăsindu-le acum mai superficiale, mai decadente și lipsite de morala necesară demnității de jurnalist. O competiție aproape nebună parcă s-a declanșat între clasa politică și audiovizual, cel din urmă luând locul opoziției parlamentare, lipsită de coerență și de credibilitate. Cum să accepți ca normal un discurs mediocru, jignitor, lipsit de eleganță din partea unor invitați prezențați cu titluri universitare, academice? Despre ce modele mai poate fi vorba? Care sunt alternativele la pleiada de impostori și dezonoranți care ocupă azi pozițiile înalte ale statului român?

Îmi este greu să vorbesc despre România la acest nivel, însă realitatea trebuie privită în față. O realitate dură, neplăcută, lipsită de orizonturi salvatoare. O realitate în care românii se complac și pe care o acceptă, motiv pentru care nici soluțiile nu au cum să fie facile de găsit și de aplicat. Pentru că românii au fost aduși, în anul de grație 2011, în stadiul dezinteresului general față de stat, națiune, patrie, la numai 20 de ani de democrație. Interesul pentru valorile libertății este atât de scăzut, încât sensul cuvintelor la nivel social a fost transformat și adaptat unui comportament gregar, hărțuit de nevoi și lipsuri, încât mental, psihologic, România este învinsă prin trădare, la toate nivelurile. Pentru că azi, România, prin cei care se află în funcții de decizie de stat (aici includ și opoziția parlamentară), caută să impună drept rezultate de succes proiecte care au ab initio un caracter dezastruos, ușor de sesizat. Cum să nu te întrebi atunci, cu nemărginită revoltă, pentru cine lucrează cei care conduc România? Pentru că poporul român este unul singur.

ZECE ZILE ÎN ROMÂNIA, DUPĂ ZECE LUNI ÎN CHINA (II)

S târnesc reacții de tot felul cu această abruptă revenire în cotidianul românesc. Cu excepția unor evenimente culturale și politice care au avut în comun relația China – România, am decis să nu mai scriu despre Țară. Așa am considerat mai corect, fiind departe de Ea. Însă, odată revenit Acasă, în acest tocător insensibil de speranțe și destine, nu am mai putut rămâne deoparte. România nu este mai specială decât Turcia, Spania sau Mozambic, doar pentru că este pe harta lumii. Ea este specială pentru că este Țara fiecărui român de pe Terra. Însă atunci când țara devine un spațiu nociv, un spațiu în care se duc războaie fără ca nimeni să atace România și fără ca nimeni să o mai apere, constat că vorbesc despre o țară bolnavă...

Cum a ajuns România mea în criminala situație de a-și condamna bolnavii la moarte prin lipsă de medicamente? Este una dintre întrebările care mă macină, fiind unul dintre cei mulți care au un părinte bolnav, dependent de medicamente. Cum este posibil ca România, membră a Uniunii Europene și a zeci de tratate internaționale care vizează protejarea vieții, să decidă POLITIC reglementarea unui genocid? Pentru că numai așa se poate traduce faptul că județul meu are acum mai puține spitale, serviciile medicale restrânse, medici de familie sufocați de pacienți și de birocrăția administrativă. La nivel național a fost declanșată o cursă nebună a desființării instituțiilor sanitare. Ce fel de politică duce Ministerul Sănătății și mai ales pentru cine, câtă vreme România este tot mai bolnavă, iar morții înainte de vreme sunt tot mai mulți? În România mea, să mori la poarta unui spital închis peste noapte, prin decizie politică, a devenit o banalitate! Nu mai trezește revoltă. În România mea, imaginea unui sistem dictatorial, ceaușist, se suprapune tot mai bine peste un sistem democratic. Lipsa medicamentelor, a asistenței medicale, a capacităților umane și materiale, a resurselor financiare alocate sistemului sanitar nu produce îngrijorare la nivel guvernamental. Cinismul cu care ministrul demisionat al Sănătății număra spitalele și paturile de spital, încurajat și susținut de premierul în funcție, vorbește de la sine despre grija față de sănătatea românilor.

Guvernul, autoritățile județene și locale au devenit exclusiv agenți constata-tori. Numărători de decizii eronate. La fel ca și în educație, profesia nu mai are legătură cu profesionalismul. Politicul decide rigorile unei avalanșe de decizii absurde, totul fiind pe viața și moartea românilor, jucat parșiv, fără responsabilitate.

Dacă am ajuns în anul de grație 2011 să apelez la prieteni, medici din țară sau din străinătate, pentru a procura medicamente vitale, cum poate fi justificată schimbarea de sistem din 1989? Care este diferența pe care, electoral, România

o servește la fiecare scrutin?... Am tentația de a face trimiteri la sancțiunile din China, unde, pentru chestiuni mult mai mărunte în comparație cu sănătatea unei națiuni, se plătește cu viața. Dar cred că nici măcar chinezii nu au inventat o pedeapsă pentru realitatea anului 2011 din România.

Mă întreb, lipsit de orice tentație mistificatoare sau scenarită, dacă actuala guvernare lucrează pentru România. Dacă Guvernul este conștient de efectele fatale pe termen foarte scurt, pe care le produce în aproape fiecare casă de român. Sunt întrebări retorice..., preocupările cotidiene ale celor care conduc România sunt evident altele, pompieristice. Ei sunt de mult desprinși de realitate, la fel cum un balon cu heliu nu are nici cea mai mică legătură cu atracția gravitațională.

În puținele zile petrecute în România, am recepționat sentimentul cumplit cu care politicul presează, zi de zi, poporul român și care afectează permanent și decisiv existența ficăruia. Lipsa de speranță, lipsa de orizont, îmbâcseala. Un saturnism social care produce transformări psihice ireparabile. Nimic nu mai este în reperele normale, nimic nu mai este previzibil, cu excepția faptului că mâine va fi mai rău.

Actuala situație medicală din România este mai dezagrabilă și mai periculoasă decât sistemul de dinainte de 1989. Atunci, în lipsa resurselor, medicina era profesată de un corp medical dedicat, apreciat. Acum, fără prea mare risc, se poate discuta despre mercenariat, măcelărie sau zidărie, totuna. Și cine răspunde pentru asta? Cine? Pentru că un bolnav nu are nevoie de explicații. O familie cu un copil sau un părinte ajuns la limita dintre viață și moarte nu pot fi consolați cu justificări și neputințe. Românul nu are de ce să fie bombardat cu scuze, explicații.

Lipsa de onoare, morală, demnitate, valoare a celor care conduc România explică totul. Inclusiv incapacitatea de a înțelege că atunci când nu te pricepi la ceva, e bine să te dai la o parte. Măcar pentru a-ți salva propria existență. Sinucigașii care conduc România trăiesc hrănindu-se din suferințele unui popor român muribund, aproape inconștient de răul care i se servește zi de zi, incapabil de reacție.

7 septembrie 2011

ZECE ZILE ÎN ROMÂNIA, DUPĂ ZECE LUNI ÎN CHINA (III)

C^hiar și de la mii de kilometri de țară, este ușor de sesizat forța de mediatizare de care se bucură ministrul și ministerul care are în subordine turismul românesc. Un minister cu un ministru atât de mediatizat încât, cel puțin în acest domeniu, România ar trebui să exceleze. Milioanele de euro direcționate numai